

Eszes Máté

Flóri

Éktelen csörömpöléssel özönvíz előtti Skoda kanyarodik a tanácsháza elé. Rendszáma nincs, sem elöl, sem hátul, ecsettel van rámozdítva: MUNKAGÉP. A lemezzel leválasztott fülkéből – a hátsó rész rakfelület – nagydarab, bozontos alak kászálódik elő. Megcélozza a bejáratot, már a folyosón elbődül:

– Mi az úristen ez, Kazikám? – Az utolsó pillanatban sápadt, madárcsontú asszonyka toppan elé, széttárt karjával tartóztatja fel az elnök irodája felé nyomuló hústornyot. – Az elnök elvtárs tárgyal, a megvétől vannak nála. Senkit nem fogad!

– Mióta levelez velem az elnök elvtárs... mi? És mióta hoz határozatot a földbérletem megszüntetéséről – megkérdezésem nélkül? – Az óriást az indulat majd szétveti, kiugró pofacsontján megfeszül sötét bőre. – Mondja meg neki, aranyoskám, hogy Daku Flóri van itt. Jöjjön ki, mert rátöröm az ajtót!

A lármára zömök, csupa izom ember lép ki az irodából, megfogja a levegőben Flóri peccsés határozattal hadonászó kezét, és fojtott hangon mondja:

– Menj haza, Flóri.

Az óriás megfeszíti karját, nyaka kivörösödik, de nem bírja kiszabadítani magát Vallyon Kazi tanácselnök vasmarkának szorításából.

– Tépd szét! Most azonnal. Különben megkeserülsz! – tör ki a melléből.

– Nem tehetem. A testület döntött így.

– Szarok a testületre. Tépd szét – mondja kissé megjuhászodva Flóri. Már nem állja tovább az elnök pillantását, vesztett.

– Délután kiküldöm hozzád a műszaki ügyintézőt, mindent elmagyaráz részletesen. – Az elnök elengedi Flóri karját, sarkon fordult, és eltűnik a párnázott ajtó mögött.

Daku Flóri elgyötört arccal néz az elnök után, és mintha hipnózisból ébredne, álmos mozdulattal összehajtja a határozatot, zsebébe süllyeszti, és lomhán lépdel végig a visszhangos folyosón.

Az épület előtt beül az ócska batárba és elhajt a tanyájára. Amíg a „vörös nyíl” – így hívja a vedlett tragacsot – végigzötykölődik a hepehupás makadámúton, van ideje tünődni a múlton. Ötvenegyben kezdődött a viszálykodás közöttük, amikor Vallyon Kazi mint újdonsült tanácselnök elfoglalta a falu közigazgatását egyedül intéző jegyző helyét. Rendet csinálni küldték. Ettől kezdve Kazi léptenyomon keresztezte az útját. Abban az időben ő vezette a mézárszéket, és hamarosan feltűnt az elnöknek, hogy olyan gazdag a választék különböző hússokból, mint sehol a környéken. Minden hétre esett két-három kényszervágott birka, egy borjú, de még marha is. Tehetett ő róla, hogy a tehének felfúvódtak a zöld herétől, a birkák lába pedig beszorult és eltört az aszálytól megrepedezett legelőn? Az állatorvos kiadta a kényszervágásra az engedélyt – ment minden simán.

Tett ő többet is a faluért. A szigorú vágási tilalom ellenére őt hívták házakhoz is leölni a disznót, rendszerint éjszaka. Úgy kifinomodott a technikája, hogy

meg sem nyikkant az állat a kezében. Feketevágásnál ennél nem volt semmi fontosabb. Gyertyafénynél dolgozta fel a húst, ördögös gyorsasággal.

Sorra került a jegyző és a falumegbízott rendőr disznója is. Mindenki tudott mindent. Ez a titkolódzás és cinkosság, a törvény kijátszásának ez a népi társasjátéka, elsimította a korábbi ellentéteket is a faluban. Ravasz találékony-sággal keresték a rejtekhelyeket a felfüstölt sonkának és szalonnának. Ha a fináncok megvesztegethetetlenek voltak, mert ez is megesett, megkezdődött a bújócska. Lévai Ilka vesszőkosárba dugta a húsvéti sonkát, a tetejére megkotlóst ültetett petróleumlámpával válogatott csíráképes tojasokra. Faragóék a trágyadombba ásták el ponyvába bebugyolálva a füstölt szalonnát és oldalast. Nem sokra ment a begyűjtőbiztos, ha naponta bekukucskált a kemencekérménybe is, mert a belülről láthatatlan oldaljáratban füstölődött a hús.

A falu még ki sem aludta a húsvéti locsolkodás mámorát, amikor híre jött, hogy a jegyző és a körzeti megbízott feljelentette Daku Flórit feketevágásért. Most akadt idő erre is bőven, amíg a következő vágásig a szalmakazal alá rejtett süldő kés alá hízott. De a feljelentés a másfél, kétszáz disznó leölése helyett csak egyetlen jelképpé emelkedett feketevágást rótt fel Flórinak. A bírósági tárgyaláson Flóri derekasan viselkedett. Az ítélet Polcz bíró úr hangulatától függött, ha jó kedve volt, harminc napot, ha rossz, negyvenet kapott.

Flóri, miután leülte a kiszabott büntetést a járásbírószobán, a mártíromság és hősiesség glóriájával a fején tért haza a faluba. Lépten-nyomon érezte az emberek háláját. A pillantásukból, egy kézszorításból. Ő mindenkit megelőzve a faluban, eljutott a kommunizmusba. Sárossy ingyen borotválta, nyírta a haját egész évben, a piacon nem kértek tőle pénzt a kofaasszonyok, mikor összeszedte a szükségletéhez nélkülözhetetlen árut. Ami azután példa nélkül álló volt: Vona Bori kocsmájában ihatott, mint a nádgyökér – csak úgy grátisz.

Aranyélet volt ez, de nem tartott sokáig. Vallyon Kazi addig szaglászott Flóri után, amíg tetten nem érték. Engedély nélküli vágás, rendszerellenes izgatás, hivatalos személy elleni erőszak voltak a vádpontok ellene. Két és fél évet kapott, amiből egy évet le is ült. Szabadulása után börtönben összeszedett nyavalyája mestersége feladására kényszerítette. Egyik napról a másikra mindkét kezét kiütések lepték el. A börtönorvos az ekcémák közé sorolta a bajt. Saját szavaival olyan csapás volt ez rajta, mint amikor a csillagász megvakul.

Flóri életében nyugtalan hónapok következtek. A börtönben elszenvedett megaláztatások nem törték meg. A kényszerűség hatására béklyóba vert, féktelen természete, mint a vulkán robbant ki. Előbb felvásárló lett az állatforgalmi vállalatnál. Hamarosan rá kellett döbbsennie, hogy a kesztyűs kéz – az ekcéma miatt télen-nyáron kesztyűt hordott – nem előnyös az üzleti életben. – Ja, kérem! – panasolta Sárossynak, a borbélyszékben ülve –, a kézszorításnak, a kézmelegnek még mindig jelentősége van a bizalom felkeltésében, az alku megpecsételésében.

Hamarosan más munka után nézett, mert a félsikert nem szívelhette. Emberkereskedő lett. Munkásokat toborzott az állami gazdaságnak idénymunkára, gyapotszedésre és rizsarátásra. Mivel ez számára is idénymunka volt, idejét egyszerre több vállalkozás között osztotta meg. Megvásárolta a falu határában a Végessy-féle romkastélyt. Kilenc hold földet vett haszonbérbe a község tulajdonában lévő tartalék földből. Silány parlagföld volt ez a kastély körül, senkinek

sem kellett a földosztáskor. Libafarmot akart létesíteni. Első teendőként a kastély parkjában álló kút tisztításához kezdett, s hogy bőségesen legyen vize, Sápi Ferivel szövetkezett, a falu egyetlen kútfúró mesterével. Tizenhat, tizenhét méterre fúrhattak le, amikor csoda történt. A szokatlanul finom iszap előbb kénes búzt árasztott, majd a kút fenekén rotyogni kezdett, mint az üstben a lekvár.

– Ferikém, a keservit, megfogtuk az Isten lábát! Gyógyvizet találtunk! – Flóri bakkecske módra szökdécselt, összecsapkodta nagy csontú, kesztyűs kezét.
– Társak leszünk, meggazdagodunk, gílt?

– Fellegekben jársz. Még ha igaz is, amit állítasz, mire elhiszik ezt neked, megőszülsz.

– Te meg a magad ásta lukakból nem látsz a világból egyebet a korhadt kútkávnál. Nincs képzeleted. Ide figyelj! – Flóri felugrott a kútból kikotort sáros földkupac tetejére, és veszettül taposni kezdte. – Aranyat leltünk, cimborá! Ennek a hírére még külföldről is idejönnek az emberek. Zarándokhely lesz ez itt. A bénák eldobálják mankóikat. Ez a düledező urasági kastély üvegbeton gyógyszállóvá épül át, a silány bekötőút kétsávos műúttá lesz.

Sápi Feri csak hümmögött, belátta, hogy nincs helye a józan beszédnek. Beleegyezett abba is, hogy a kútfúró szerszámaival betársul a vállalkozásba, ha lesz a dologból valami. Flóri még meg is eskette a titoktartásra, nem szól senkinek, amíg ő az iszap gyógyhatását bizonyító szakvéleményeket meg nem szerzi.

Flóri minden követ megmozgatott a siker érdekében. Professzorok ajtaján kilincsel, tudományos intézetek bürokratikus útvesztőiben próbált eligazodni. Az iszapmintát még külföldi intézeteknek is elküldte. Gyors és biztató válasz legelőbb a bécsi Institut für Radiumforschungtól érkezett. 10 tonnánként 4,18 milligramm rádium elemet állapítottak meg, igazolva, hogy ebben a mennyiségben a sugárzáson alapuló gyógyhatás igen tekintélyes. A bizonyítványban újabb számok, százalékok sorakoztak, víztartalomról, plasztikusságról és kenhetőségről.

Flórival madarat lehetett volna fogatni.

A tekintélyes intézmény szakvéleménye megoldotta a hazai szakemberek nyelvét is. Tudósokból álló gárdát hívott a helyszínre, akik megállapították, hogy a vulkanikus eredetű iszapréteg a föld felszínétől tizenöt-húsz méter mélységben kénes ásványi források felett helyezkedik el, s reumás betegségek gyógykezelésére különösen alkalmas.

Ami ezután következett, az lett Flóri életének legfájdalmasabb vesszőfutása.

Bankhitel igyekezett felhajtani, a környező téeszek és a környéket uraló állami gazdaság vezetőinek támogatását próbálta megszerezni. Nyolcmillió forint induló tőke volt együtt, amikor a gáncsoskodók miatt elakadt az ügy. A legádázabb ellenzője a gyógyfürdő és szálló terveinek Vallyon Kazi tanácselnök volt. Fűnek-fának elmondta Flóri priuszát, amivel sikerült megingatnia iránta a bizalmat. Szemtől szembe más kifogásokat hangoztatott:

– Kiesik ez a hely a forgalomból, Flórikám, vendégekre nem lehet számítani. Meg azután a saját fajtánkat ismerve, a parasztember egy lépést sem hajlandó tenni az egészségéért, amíg fel nem bukik.

– Eh, halandzsa! – vágott közbe Flóri. – Honnan ismered te a mi fajtánkat? Felmenőid között csak egyvalaki akadt, aki a földdel tudott bánni, nagybátyád, a burai sírásó. – Soha nem bocsátotta meg sem ő, sem a falu Kazinak, hogy ide-

genként ültették a nyakukra. Kazi ősei a Napóleonnal vívott győri ütközet után maradtak vissza a seregtől és telepedtek le a megye távoli zugában. A vallon törzsből származó belga vagy francia hadfiak alapította Vallyon-telep minden rendszernek adott hűséges janicsárokat – nekik mindig bizonyítani kellett.

– Régen a reumát meg a köszvényt úri nyavalyának tartották. Egy frászt! A reuma a parasztember betegsége, akinek télen-nyáron eső és a hó, a szél meg a fagy jár a sarkában. Nekik akarok jót. Érdeklődtem a szomszéd téeszben, két hajdúszoboszlói beutalóra tavaly tizenheten jelentkeztek.

– A KÖJÁL egészségtelennek tartja a területet, alkalmatlannak gyógyfürdő építésére – akadékoskodott tovább a tanácselnök.

– Egészségügyi okok, röhej! A te megrendelésre készülnek ezek a jelentések.

– Vigyázz, Flóri! Túl messzire mégy, ez rágalmazás.

– Nem a levegőbe beszélek. Korábban elmondott kifogásaidat visszhangozza a tisztiorvos is. Még hogy a folyó árterületéről rajzanak a rovarok, és a kőgát alatti kubikgödrök fertőző göcök! Ha a fürdőmedencéből és a forrásokból már gőzölögne a kénes bűz, még mutatóban sem találnátok szúnyogot.

Minden erőfeszítés hiábavalónak bizonyult, a megyénél Vallyon Kazi szava többet nyomott a latban, mint a Flórié; az övé talán el sem hallatszott odáig. Végül küldtek egy nagyfejút, aki lefújta az egészet: „Felejtsek el, elvtársak.”

De Flóri évek múltán sem felejtett. Sápi Ferivel csak belevágtak az iszapbányászathoz. Most, ahogy porfelhőt kavarva a dombtetőre ért, leállította motort és pillantásába fogta birodalmát. A folyó kékeszöld szalagja lomhán kanyarog a síkságon. Balra a dombvonulat szelíd lankája billenti meg a horizontot, jobbra az erdő ritkás fái közül előpiroslik a kastély teteje. Furcsa alkotmány magaslik a park fái fölél, három hatalmas kúpba állított fenyőgerenda, alatta csontos gebe rója a köröket. Betelve a látvánnyal, motor nélkül ereszkedik le a „vörös nyíllal” a domboldalon, óvatosan kerülgeti a tavaszi felfagyás okozta gödröket. Ismer minden egyenetlenséget. A fák között gurul az autó, az út mellett az arasznyi fűben rozsdás kútúró szerszámok hevernek. A fúrótorny mellett fékez, kinyitja a fülke ajtaját, de nem száll ki. Boros Jani – Flóri alkalmazottja – megállítja a lovat és kifogja a hámból. A vállá fölött magyaráz hátra, félig Flórinak, félig a lóhoz intézve szavait.

– Csak a munka közben lógatja így a nyelvét, a zabla mellett. No, húzd viszsza szépen, ne hozd szégyenbe a gazdit!

Elcsapja legelni.

– Meddig jutottatok? – kérdezi Flóri. – Látom, meghajtottad rendesen ezt a kehes lovat.

– Én nem húzhattam helyette. Mire tizenhárom méterre értünk, habos lett a szügye.

Előkerül Sápi Feri is, a tenyerén pogácsa nagyságú iszaprögöt hoz.

– Ezt nézd meg, Flóri, olyan finom, akár a vaj. Ebből egy pakolás még a halottakat is feltámasztja. Belefúrtunk egy tiszta szalonnás rétegbe, annyit szennyeződés nincs benne, mint a körmöm feketéje.

Flóri gépiesen nyúl az iszapért, látszik az arcán, hogy egész máshol járnak a gondolatai.

– Este vigyél belőle pár téglát Bernát tisztelendő úrnak, meg Margitnak is, hadd kenje a derekára, mert reggel panaszkolta, hogy nem tudja riszálni a farát.

Szeplős Margit neve hallatán még a süldőlegények is elpirulnak. Már az apáikat is ő tanította a szerelemre, ő tartja az igazi legényavatót a faluban.

– Találkoztatok? – kérdezi Boros Jani kópés mosollyal Flóritól. De neki nem nagyon akarózik felelni. Jó hosszan formálja, gyúrogatja ujjaival az iszapprögöt, mire rászánja magát a beszédre.

– A földet akarja. Megszavaztatta a vb-vel a bérleti szerződés felbontását.

– Tegnap este a veje beszédesre itta magát a Marcinál a Felsőben. Kikotyogta, hogy panziót akarnak építeni, meg gyógymedencét, itt a fenyvesben. Kft.-t alapítanak a fürdőigazgatósággal, nekünk takarodnunk kell – mondja ingujját gyúrógetve Sápi Feri.

– Abból ugyan nem eszik. Tudja a tanácselnök úr, hogy a kutya sem szavaz rá a választáson, így hát be akar fektetni, vállalkozni akar. A link vejének szeretné megvenni az ÁFÉSZ-től a kocsmát is.

– Sikerül is neki, ha az árverést megint hajnalban tartják, mint tavaly, amikor a régi orvosi rendelőt eladták suba alatt Tolka Pityunak, a körzeti rendőrök gyöngyének – így Boros Jani.

– Az akkor volt. Ha kell, elmegyek az Atyaúristenig. Megszerzem az ország legjobb védőügyvédjét. – Flóri egy ugrással kint terem a kocsi-fülkéből, a két öreg mellett. – Halásznak, vadásznak, nyugati turistákat kocsmáztatnak, valutáért. Véget vetek ennek a lumpenfinálénak. Azt ígérte, kiküldi a „kis csibéjét”, Tálást, a műszaki ügyintézőt. Ha jön, kergessétek el karóval, én összeszedem a föld és a ház papírjait és megyek az ügyvédhez. – Hatalmas léptekkel elindul a murvával felszórt gyalogösvényen a kastély épen maradt szárnya felé.

A két öreg a kibányászott és fóliával letakart iszapprizmákhoz ballag. Az egyiket kitakarják, és egy szál dróttal, aminek fogó gyanánt a két végére fadarab van hurkolva, téglányi darabokat vagdosnak a puha iszapból. Egy ilyen téglá ára nyolc forint. Flóri – minthogy az értékesítés az ő dolga – átlagban három-négyszáz darabot ad el belőlük naponta.

Sápi Feri azon töpreng, hogy mihez kezd, ha kiakolbólítják őket innen. Újra kutakat fúrni már nehezebbre esne, meg azután ki fúrat és köveztet manapság kutat. Elég egy vékony cső a földbe, rá egy szivattyú, és kész a kút.

– Ez a Flóri a szarból is pénzt tud csinálni – mondja Boros Janinak, aki csak pár napja dolgozik velük. – Amit itt látsz, minden az övé. Amikor társultunk, ezt a sok ócskaságot is megvásárolta tőlem, azt mondta: én csak a szakértelmem hozzam az üzletbe, a többi bízom rá, megélünk mi itt mind a ketten. Hát nem igaza volt? Még a hetedik határból is jönnek ide az emberek, viszik, mint a cukrot, az iszapkockáinkat. Sok errefelé a csúzos, köszvényes beteg. Van, aki gyalogszerrel viszi, zsákban a hátán. Otthon azután magukra kenik, a lábukra, a derekukra, kinek hol fáj.

Flóri tűnik fel az ösvényen, hóna alatt koszlott aktatáskával, elrohan mellettük, de feléjük sem biccent. Bedobja a táskát a kocsiülésre, beül a volán mellé, és máris felzúg az öreg Skoda, nekilódul, viszi utasát új, s talán minden eddiginél véresebb ütközetbe.

– A főnök felénk se néz? Csak rohan, mint a szélvész – mondta nehezteléssel a hangjában Boros Jani.

– Nem kell ezért megsértődnünk. Mindig így viselkedik, ha nagy dolgokat forgat a fejében.

François Bréda

De amore

Az emberi psziché Gáláns Galádságairól

A pusztán emberi léptékekben nyomon követhető *Amor* pszichológiai jelenségként való működése a már erőpontos, polarizált, s az ekképp apránként már rendszerre súlypontosuló „para-létezés” legcsíziosabb, legmegütőbb és legtaktikásabb pszicho-biológiai áttételeződése és „alter-egoizálódása”.

Valójában a fenomenológiai fejlődés statikus kronológiájában az ontológiai jelenségek szinkronikus egymásban foglaltatása révén a látszólagos egymásra következős, avagy a mozdulatlan *participatio* – azaz az Egészben való Részvétel – nem úgy fest, mint azt hinnók, avagy mint ahogy azt a diakronikus teológiai dogmatikák megfogalmazzák különben az emberi logika számára hozzáférhető és hihető nyelven.

Nem, nem az *Amor* származik egy adott, világokat teremtő, kozmikus föltöltöttségű „végtelen pillanatban” a „Lé”-tezésből, az *Ex-istentiából*, hanem fordítva: az *Ex-istentia*, a Létezés, az Egyetemleges „Lé” csapódik, cseppfolyósodik, párolódik-desztillálódik-főződik „ki” (vö. lat. *ex*, ki) az *Animát*, a „Lelket” összesűrítő *Amorból*.

A Lélek – klasszikus filozófiai fogalomként: *Anima* – ontológiai „nehésvíz”.

Ebben a minőségében a Lélek a még strukturálatlan, sarkítatlan, para-katodikus *Amort* – a világpörgető „Szerelmet”, a Létezés előtti, konfúz „Áramot”, az „*Animatort*” – vagyis a létrejövő Szerkezet „Rugóját” – kikövetkező, további, egzisztenciális „atomrobbanás” nyersanyaga.

Ebből a tényből kifolyólag az *Amor* nem más, mint az *Anima* – az arisztotelészi *Első Mozgató*, a *Primum Movens* – fenomenológiai rövidítése, kivonata, sűrítőmánya és gyakorlatiasult áttétele.

Az általános létezéselméleti travesztia ökonómiájában az emberi, „*elemi*” *elme* számára ismert Létezés nem lehet egyéb, mint a Szerelem-Szeretet egyik kozmogóniai maszkja.

Az *Anima* – a Lélek – az *Amorban* rejtőzködik el.

A Szeretet-Szerelem pedig a Létezésben, amelyben mintegy önmagából kiszállván külsőül.

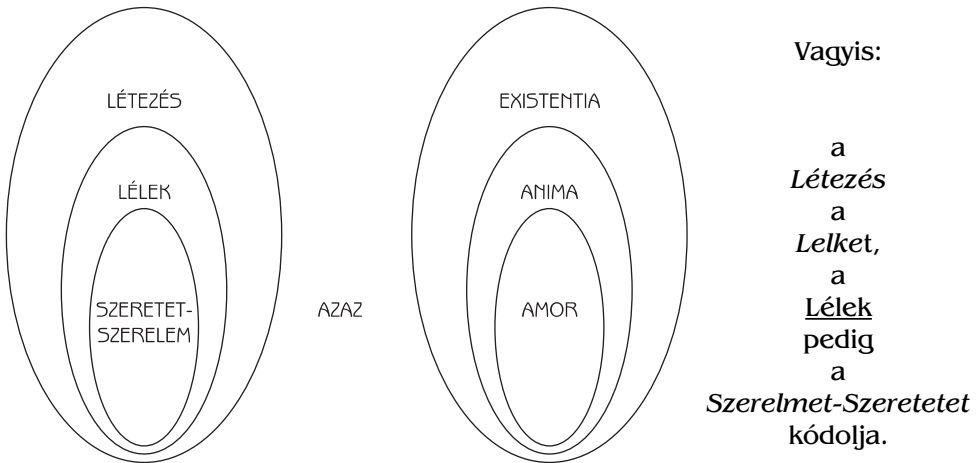
Eme transzcendens bújócaska egymásba dobozolódó orosz babái között az állandó álarcviselés arányfüggvényű szabályai érvényesek.

A Létezés, a kinyilatkoztatott – az *Ex-istentia*, az érzékelhető – mintegy lefátyolozza, eltakarja a Lelket, az *Animát*, a *Primum Movens-et*, az *Első Mozgatót*.

Az *Anima* – a Létezésbe elbújt Lélek – pedig az *Amort* – önnön kvintesszeneciáját – kendőzi és bújtatja el.

Azaz röviden: a Lélek „háza” a Létezés, vagyis az *Anima* „háza” a Létezéssel egyenértékű *Amor*.

Eme onto-szemantikailag megfejthető „fenomenália”, ez a gonszeológiaiag is fölfogható-megismerhető jelenség-lánc s némiképpen a mágikus-totemisztikus Ouroborosz archetípusában is modellizált episztemológiai és jelentéstopológiai „Gyűrű” a következőképpen néz ki:

S hogy a Jó Odafent van, bizonyítja a szerelmi vágy, a lélek testvére is, ezért is kapcsolják össze a festmények és a mítoszok Erószta a Pszikhékkal.

Mint hogy más a lélek, mint az Isten, ugyanakkor Őtöle származik, szükségképpen szerelmes Őbelé.

Ha a lélek odafönt időzik, az Égi Erósz lakozik benne, idelent azonban közönségessé válik. Odafönt ő az égi Aphrodité, idelent azonban közönségessé válik, mintegy szajha lesz belőle.

Minden lélek Aphrodité.

Erre a titokra utal Aphrodité születéstörténete, amely szerint Erósz együtt született Aphroditéval.

A lélek tehát természetes állapotában az Istenbe szerelmes és Ővele kíván egyesülni, akár egy hajadon, akit nemes szerelem tölt el nemes atyja iránt. Amikor azonban a kérők udvarlásától megtevesztve belép a keletkezés világába, szerelmét másik, halandó szerelemre cseréli, és atyja távollétében szégyenbe kerül. Ha azután meggyűlöli idelenti gyalázatát, megtisztul az itteni dolgoktól, visszaindul atyjához, és ekkor újra boldog.

Aki nem ismeri ezt az élményt, idelenti élményeiből, az itteni szerelmekből alkosson magának fogalmat arról, milyen lehet megtalálni azt, aki után a lélek a leginkább vágyakozik, és gondolja meg, hogy szerelme idelent csak halandó tárgyra talál, aki részéről sok baj éri, és hogy itt csak képmásokat szeret, de még nem is mindig ugyanazt, mert nem találja meg bennük szerelme igazi tárgyát, és mert nem bennük van a jó, amelyet a lélek keres.

A lélek igazi szerelme Odafönt lakozik.

Ő az, akivel igazán egyesülhet, akiből részt kaphat, és akit valóban birtokába vehet, nem csak úgy, hogy testével kívülről köré fonódik. „Aki látta, tudja, miről beszélek”, tudja, hogy a lélek másik életet nyer, amikor Őfeléje közelít és immár a közelében van, amikor részt kap Belőle, és ebben az állapotában

felismeri, hogy benne lakozik az igazi élet adományozója, és hogy többé már semmire sincsen szüksége. Sőt, éppen ellenkezőleg, minden mást is le kell vetnünk és egyedül csak Ebben kell megállapodnunk, Ezzé kell válnunk, köröskörül lenyesve magunkról minden mást, ami körülvesz. Így hát sietnünk kell kijutni innen, és neheztelnünk kell amiatt, hogy más dolgokkal vagyunk összekötve, hogy mielőbb egész lényünkkel körülölelhessük, és ne legyen egyetlen részünk sem, amellyel nem érintjük az Istent.

Ekkor tehát láthatjuk Őt is és önmagunkat is, amennyire szó lehet itt látásról. Láthatjuk önmagunkat ragyogásba öltözötten, szellemi fénnel teljesen, pontosabban, láthatjuk, amint ama tiszta, súlytalan, könnyű fénné, istenné változunk, még pontosabban azok vagyunk.¹

A tények szintjén a Létezés csak magába foglalja, de nem ő hozza létre, nem ő teremti meg, nem ő „nemzi” a Szerelmet-Szeretetet.

Ellenkezőleg: transz- és metakozmikus demiurgoszként s az állandó, „Természeti” Teremtés – a *Creatio Continua* – mega-hiper-gigantikus gyakorlójaként, a Szerelem „ötöli ki”, tervezi meg és gyártja le *de facto* – vagyis „szüli meg” – mintegy futószalagon – a Létezést.

S úgyszintén: nem a Lélektől „szerelődik össze” és alakul ki valójában a Szerelem-Szeretet, hanem a Szerelem-Szeretet „Szervező-erejéből” adódik, létesül és jön Létre a Lélek.

Amor nélkül nincs *Anima*, azaz nincs *daimonikus*, *dünamisz-Misztikai Mozgó* és *Mozgató*.

Mozgás nélkül pedig befellegzik mindenféle ontológiai „folyékonyagnak”, az egy bizonyos, eleve meghatározott irányba kibernetizált-vezetett-csatornázott, „Uni”-versális Lélek és a számunkra ismerős – noha elvontnak és illékonynak tetsző – földi, a tridimenzionalitás Léptékeiben lekicsinyítendő és antropocentrikailag is lecsekkolható Létezésnek.

Am *Amor* nemcsak a para-egzisztenciális fenoménok feminisen megtermékenyülő, ősfekundációs szférájában elsődleges csupán, hanem az ontologikumon keresztül beszüremkedő és a gyakorlatiasulóan végbemenő befogadás valamennyi – s többnyire az al-tudat archetipizált pulziói révén preformatált – hullámhosszain is.

Avagy más szóval: az *amor* pseudo-demiurgoszi esszenciáitól átitatódott állati-embeli-emberi elme számára nemcsak a Létezés (és az ez által „Világnak” érzékelt, bio-pszichikai info-konstrukt) megjelenésének az oknyomozó problematizálása merül föl „szerelmi kérdésként”, hanem a Létezés mint további fönnállás, a Létezés mint folyamatos *subsistentia* s mint „inter-galaktikusnak” kikiáltott *substantia* föltételezése is egy egyetemlegesített „Kozmoterotika” görbe-tükrében parodizálódik.

A Kozmosz, a „Kinti”, külsőült „Köz-Kincs”, a „kozmetizált” Trend-és-Revitalizált-Rend – miként a filozófiai és a „koszos”, „kocsmái” közfáma szerint Kant is hangoztatta a mindenek által óhajtott-epedett közösületről – „komi-kus”.

¹ Plótinosz, A Jóról vagy az Egyről, 9.

In: Plótinosz, Az Egyről, a Szellemről és a Lélekről. Válogatott írások. Fordította és a jegyzeteket írta Horváth Judit és Perczel István. Európa könyvkiadó, Budapest, 1986, pp. 345–346.

A szexuál-obszesszionális, zoológiai, ál-bölcseleti elménckedés számára az egész fikcionális, *goliárd Galaktika* s a klasszikus Világegyetem is közösül – pontosabban: orgiasztikusan csoport-Szexel – és a magfizikán túli metafizikának egyéb dolga sincsen szüntelen, mint a mindent *nemesítő*, alapvetően is *nemleges*, *tagadó-tagoló*, *szakrálisan szakító* és minduntalan *szakosuló* jellegű – s a kezdeti, *robotikus* és *Robbanást* folyton-folyvást, „lépcsőzetesen” – *fokozatosan* és *fókuszoltan* – *lebontó*, *legyengítő* – *genetikus Nemzés*.

A zoológikum váltig elámul a női jellegű növényvilág vitalitásán: a ráadásul önmagát *ál-állati* elmének kikiáltó és meghamisító – úgymond: „*emberi*” – elme számára a létezés nemcsak *Kőori* „*Kő*” és „*Kötés*”, hanem „*Oldás*”, „*Oldat*” és ... növénytani „*Oltás*” is. *Solve et coagula*.

Ezenképpen a zoológiai gyökerű és meghatározottságú s a vegetális pszichizmustól már a start-vonalon sem elrugaszkodott mérlegelőképesség számára ontológikum és erotikum szétbogozhatatlanul, *szétszedhetetlenül* összegombolyodik egyféle, episztemológiai gordiuszi csomót, egyfajta megismerésméleti *kozmoszt* és zsákutcát képezve-alkotva.

A filozófiai-szellembölcseleti tér-képzetek és kielégületlen fantazmagóriák változatlan, fogalmi háttér-forgatókönyvének a pornográf díszletezés- és szereposztás-technikája szerint a *Lé-tezés*, az Egyetemleges Szuper-*Lé* egy olyan ontológiai „*Ondó*”, egy olyan *Koitálisan Kozmikus Szuper-„Sperma*”, amely az *Isteni Osztás* – a *Divina Divisió*ként – is jelenségiesülő, fenomenologizálódó, androgün, hím-nős *Divinitas* nyilván *apai* és *alapos* hímvégtagjából zubog föl, tör, lövell vagy szivárog rendületlen „*ki*” és elő ugyanama, önmagát kettéosztó, szenvedően szenvedélyesülő és önmagába is mindinkább szerelmes *Divinitas* női-anyai méhébe, befogadókélyhébe, *Uterus*-ába, amely a *genetikai generációk* – a *nemi nemzedékek* – *Első* és *Utolsó Útjaként* és „*Ősi Ösvényeként*” tapostatva – no meg a mindenkori „*Lé-tezés*” szimbolikusan is *Kutatott Kútjaként* – „*eszköziesülve*”, *instrumentalizálva* csobogtatja az *Élet Örökifjúságot* „*ontó*”, *Virilis-Vitális Csoda-Vizét*, *pata-fizikai Csoda-Patakját*, s *merkuriálisan*, *higanyosan* *híg* és *forró Mirákulum-Forrását*.

A szupra-szexualizált „*hé-vízként*” pszicho-desztillálódott és oralizálódott *lé-tezés-koncepció* tehát a nemkülönben „*megesett*” és pornografizált *ráció filozófiai philtrumaként*, *fél-elméleti* s *érzékiség-központú* – az egyiptomi teológia *bá-testét* is társító – „*báj-itala*” gyanánt kerül az évezredek elsősorban mitológiai vétetésű gondolkodásának a terítékére-asztalára, a fáradhatatlan és kezdeti-en is „*bölcsoi*”, *lélek-„bábai*”, *szakrálisan szokrátessi*, maieutikai, *bőségesen charme-os*, *szerelmi bölcselkedés* évezredek szümposzionjaira és „*bankettjeire*”.

Alapsémái és parabolisztikus, agyonhermeneutizált, visszatérő motívumainak a mitológemái szerint az emberi eszmelgés – még ha a legkomolyabb tudományosság díszegyenruháját ölti is magára, önnön, mesterségesen gyártott és szintiszta igazságként elsütött onto-teológiai doktrínái és vallásmetafizikai-ideológiai „*rablómeséi*” révén az emelkedett hangvétellű – és eképp: „*szent*” – pornográfia és kisbetűsített Szerelem nagy tételekben népszerűsített bulvár-irodalmának a bölcseleti ponyva-könyvtárát gazdagítja.

A *latinizáló*, *ál-erudita*, ám *erotikus*, *ondócentrikus*, *önző Ontológus* és a fantazmagóriáiban önmagát *latornak* önszereposztó, *serényen szerelmes Szerény* minduntalan fölcserélik egymást.

A földi, newtoni–einsteini fizika léptékeiben megnyilatkozó ál-Alakzatai Al-att a Lé-tezés egész folyamszerű, cseppfolyós, Spirituális „Szupra”-Szörp-és Likőr-szerűsége és a „Misztikus Méze” nem egyéb, mint az eidoszi-formai Edények Lenni, Al-só, Al-anyi, Szub-Sztanciálisan Szub-jektív Al-akjait fölvelt és kitöltő Lé-Lek.

A Lé-tezésben az ontológiai „Lé” – a „Lé-Lek” – a „Levés” Lenti-Lenni „Levese” – hullámszik.

A Létezés ebben a neo-mitológiai – s eképp nyilván metaforikus – szöveg-környezetben nem egyéb, mint egy mesterségesen – azaz: kozmikus „Léptékek” szerint – „lecsapol” és az egyiptomi teo-fiziológia ka-testjei „kábeleinek” a révén kanalizálódott, kibernetizált, szétvezetett és elosztott „Láp”.

A tháleszi hidro-ontológiai és szakrális arkhé, valamint a liquidumok, a Folyadékok Fizikájának ilyen fogalom-egzisztenciális áttételeképpen a „Létezés” ezenképpen valójában nem más, mint egy ki- és lecsapódott, állandóan desztillálódó Csepp, egy folyékony Mű, egy onto-alkímiai „Opera”, egy amolyan itt „Lenn” „tengő-lengő”, folklór-ezoterikai „Óperenciás” Tenger-Tengely-Óceán avagy az egyiptomi Teológia Taujának Örökifjúságot és Halhatatlanságot adó Élet-„Tava”.

Egyfajta, az emberi elme által megismert létezésformák ontológiai „lepárló-készülékének” a gyakorlatban is megnyilatkozó működési-alkalmazási elvét képezve le, a Lé-Lek Gömbszerű, „Gombolyag”-„Golyói”, szerte-Gördülő-Guruló „Gyűrűi” és „Gyöngy”-„Cseppjei” a Lé-tezés „Csapjain” és „Csatornáin” keresztül futnak be, érkeznek meg, majd „gyúródnak” át és „csapódnak” ki „Világgá”, azaz Fennről – az Égből mint Egyből, mint Egységből s mint Egészből – a lenni Lennibe, a lenti Léthe „finomuló” Fénnyé.

A Lé-lek tulajdonképpen az a „Lék”, az a „Lik”, az a „Lyuk”, az a „Locus”, az a Hely, amelyen keresztül – áttörve az Alakok, a formák morfológikus, Alsó Jegét – az elpárolgó és lecsapódó Létezés Óceánja-Tengere Szellemként „szel”.

Fecske Csaba
Limerickek

A virtuóz

egy szonettben aludt el Babits
rím nyomta oldalát mint kavics
a hideg kirázta
jaj a versláb sánta
jambust magadra ne haragíts

A megbántott

Niklán munkálkodva Berzsenyi
Kölcseyt bosszantá mer' zseni
Nem üres a ferslóg
A fűstről is vers lóg
ő Horáccal szokott edzeni

Ódonda

Ódáidat Jean-Baptiste Rousseau
részemről nem illeti rossz szó
a hírnév ritka kincs
babér fejedre nincs
az olvasót nem fogja lasszó

A halvérű hős

Orrol Homér' Odüsszeuszra
ki minden kalandját megúsza
mint kappan a csirkét
cserbenhagyta Kyrkét
miután szívét összezúzta

Költői sors

fölkereste a kaszás Byront
drága fiam elviszlek fájront
tedd hát ki a pontot
majd még annyit mondott
költői sorsot el rossz máj ront

Kétség

Leszboszon Szapphónak fújja Pán
szarvak ékeskednek homlokán
velük sokra nem mész
Zeusz netán Hermész
vagy egy bakkecske az apám

Halottak

meghalt Isten írta Nietzsche
többé már nem teremt semmit se
Nietzsche fölött sírkő
akármit is írt ő
Istenből van még valamicske

Költői kérdés

Hol van a zsémbes vastag Margot
még őrzi a villoni argó
és hol van a költő
a szót szóba öltő
Francois a híres csavargó

Rém Elek

nevezetes falu Kelemér
Lakik benne három Elemér
itt szolgált Rém Elek
rá visszarímelek
e kis versbe Tompa belefér

Kocahorgász

mérgelődik a zord halór Yeats
engemet tisztára megőrjítisz
rímre nem akad hal
horgot hozz magaddal
vagy hordd el magad te pozór Yeats

A blazírt

mondják mikor átment Jean-Paul Sartre
a fényes Tejút szélére szart
hitte az ideát
sokkal jobb ideát
már tudja így van-e Jean-Paul Sartre

Mogyoród

rettenetes helység Mogyoród
ott tépték le mindkét mogyoród
nejed nagyot koppant
kakas helyett kappant
kapott tudja egész Mogyoród

Madách tragédiája

nagy magányában Madách Imre
Sztregován rákapott a rímre
fortyog Fráter Erzsók
mindig csak rím nem csók
ah rámégy az idegeimre

Bibliai

honnan tudhatta volna Sámson
hogy terem-e Albertirsán som
s hogy Delila álnok
oda haj és álmok
Sámson les mint birka a nyárson